Συνέντευξη στην Ματίνα Κοντού και το rosa.gr

Λίγες μόλις ώρες πριν τις εκλογές, μιλήσαμε με την Βίκη Χαρχαρίδη, υποψήφια με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην **Π.Ε. Λάρισας,** αρχιτέκτονα μηχανικό, εργαζόμενη ως γραφίστρια, μέλος του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών, μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση.

Εκπροσωπώντας τη νέα γενιά, η Βίκη Χαρχαρίδη απαντά στη ROSA για όλα εκείνα τα προβλήματα με τα οποία έρχονται αντιμέτωποι οι νέοι σήμερα: τη στεγαστική κρίση, την εργασιακή επισφάλεια, τη μαζική και ηχηρή αντίδραση της νεολαίας μετά το τραγικό δυστύχημα στα Τέμπη, την στοχευμένη απαξίωση των κοινωνικών αγαθών.

«Να δώσουμε, λοιπόν, με την ψήφο μας, δύναμη και στήριξη σε όσους και όσες κάνουν το «ο λαός θα σώσει τον λαό» πράξη στην καθημερινότητα» τονίζει.

Ολόκληρη η συνέντευξη

Γιατί να ψηφίσει κάποι@ ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

Γιατί η ψήφος είναι δύναμη. Δεν είναι ένα απλά λογιστικό ποντάρισμα στο «άλογο της κούρσας» που θα καταφέρει να σπάσει το αντιδημοκρατικό φράγμα του 3%, αλλά μήνυμα

κυρίως για την επόμενη ημέρα. Και για εμάς αυτό το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: Να μην αφήσουμε στιγμή την όποια κυβέρνηση αναλάβει σκυτάλη να σταθεί σε χλωρό κλαρί, εφαρμόζοντας πάνω στις πλάτες μας τις πολιτικές της ΕΕ και του κεφαλαίου. Μιλάνε για την «χαμένη ψήφο» στα λεγόμενα «μικρά κόμματα». Παραβλέπουν όμως ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν είναι ένα «μικρό» κόμμα, αλλά ένα ιστορικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς με χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες που από την ίδρυσή της, το 2009, μέχρι και σήμερα, βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των αγώνων παντού – στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία, στις σχολές, στις γειτονιές και κυρίως στο δρόμο.

Ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ σημαίνει ψήφος στην Αριστερά εκείνη που δεν θα μείνει στη μέση του δρόμου. Στην αριστερά που δεν υπόσχεται απλά τον κομμουνισμό όταν ωριμάσουν οι συνθήκες όπως κάνει το ΚΚΕ, αλλά παλεύει καθημερινά όπου σταθεί και όπου βρεθεί. Στην αριστερά που δεν χωρά σε λογικές διαχείρισης και δεν τάζει λαγούς με πετραχήλια εντός πάντα των «ρεαλιστικών πλαισίων» της ΕΕ και του ΝΑΤΟ όπως κάνει το ΜέΡΑ25. Για μας, χαμένη είναι η ψήφος που δεν ενισχύει τη φωνή εκείνη που εδραιώνεται στο ρεαλισμό των αναγκών μας στο σήμερα κι επιδιώκει να περιγράψει μια κοινωνία απαλλαγμένη από τα δεσμά της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Τη φωνή που παλεύει έμπρακτα και καθημερινά για μια απελευθερωμένη ζωή μέσα από μια επαναστατική προοπτική.

Λαϊκές κατοικίες βγαίνουν σε πλειστηριασμό, άνθρωποι χάνουν το βιος τους. Τα ενοίκια είναι εξαιρετικά υψηλά και το διαθέσιμο εισόδημα παραμένει χαμηλό. Υπάρχει λύση στο ζήτημα της στεγαστικής κρίσης κι αν ναι, με ποιον τρόπο, με ποιες πολιτικές;

Καταρχάς να διευκρινίσουμε ότι το πρόβλημα της στεγαστικής πολιτικής δεν είναι μόνο ελληνικό, αλλά πανευρωπαϊκό και βασικά παγκόσμιο. Οι αιτίες; Υπερπληθυσμός των πόλεων (αστικοποίηση), μεταναστευτικά/προσφυγικά κύματα, δράση τραπεζών, funds, τουριστικού κεφαλαίου.

Τι μας λένε τα παραπάνω; Ότι είναι άλλο ένα πρόβλημα που γεννά η λογική της αγοράς, η λογική του καπιταλιστικού συστήματος, που έχει μετατρέψει και τον τομέα της στέγασης σε πεδίο κερδοφορίας. Τα σπίτια που γίνονται αντικείμενο κατάσχεσης ή πώλησης λόγω οικονομικής αδυναμίας, τα νοίκια και τα δάνεια που εξαφανίζουν τους μισθούς μας δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ακόμα επιχείρηση μεταφοράς πλούτου από τους πολλούς στους λίγους κι από τους μη-προνομιούχους στους προνομιούχους. Υπάρχει καμία αμφιβολία επ’ αυτού;

Άρα; Για να έχουμε όλοι και όλες μια αξιοπρεπή στέγη πάνω από το κεφάλι μας (κι αυτό είναι

αδιαπραγμάτευτο δικαίωμά μας!), χωρίς να ματώνουμε οικονομικά, χρειάζεται συνολική αμφισβήτηση και ρήξη με αυτά που σήμερα θεωρούνται δεδομένα. Δεν είναι δικαίωμα του κάθε ιδιοκτήτη να ανεβάζει το ενοίκιο όσο νομίζει, άρα πλαφόν στα ενοίκια άμεσα. Δεν μπορεί να μπαίνουν τα κέρδη των τραπεζών και των funds πάνω από το δικαίωμα στην στέγη, άρα κανένας πλειστηριασμός κατοικίας και ξήλωμα της σχετικής νομοθεσίας που επέβαλλαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Δεν είναι δικαίωμα του τουριστικού κεφαλαίου και των εταιρειών real estate να συγκεντρώνουν δεκάδες κι εκατοντάδες διαμερίσματα στα χέρια τους για να τα μετατρέψουν σε τουριστικά καταλύματα. Άρα, τέλος σε αυτό το φαινόμενο.

Για τι αγωνιζόμαστε εμείς; Για μια κοινωνική στεγαστική πολιτική, με δημιουργία ποιοτικών εργατικών/λαϊκών κατοικιών από τον κρατικό προϋπολογισμό, αξιοποίηση των άδειων κι εγκαταλελειμμένων σπιτιών υπέρ των φτωχών και άπορων, άμεση προστασία των ενοικιαστών και άλλα πολλά που μπορούν να ξεκινήσουν άμεσα αλλά μπορούν να διατηρηθούν, να ολοκληρωθούν και να γίνουν ο κανόνας μόνο με την ανατροπή του καπιταλιστικής λογικής.

Η νεολαία που στοχοποιήθηκε χυδαία στην πανδημία κι αδυνατεί να βρει προοπτική κινητοποιήθηκε μαζικά για το δυστύχημα στα Τέμπη. Αυτή η οργή μπορεί να μετουσιωθεί σε δύναμη ανατροπής;

Η νεολαία που στοχοποιήθηκε στην πανδημία και κινητοποιήθηκε μαζικά για το έγκλημα στα Τέμπη, όχι απλά μπορεί- αλλά επιβάλλεται να βρει τρόπο συγκροτημένης έκφρασης της οργής της. Σε αυτή την υπόθεση επιδιώκουμε να συμβάλλουμε και σαν ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ίδια η νεολαία έχει αποδείξει ουκ ολίγες φορές- από τις πρώτες φοιτητικές και μαθητικές κινητοποιήσεις, μέχρι τις μάχες ενάντια στην καταστολή, τους κοινωνικούς αγώνες της τελευταίας τετραετίας, τους εργατικούς αγώνες στην efood, τις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις με αφορμή τα Τέμπη κλπ. πως μπορεί να αποτελέσει τον αστάθμητο παράγοντα στην κανονικότητα που προσπαθούν να μας επιβάλλουν. Είναι χρέος μας λοιπόν να μπορέσουμε να απαντήσουμε στα αναβαθμισμένα ερωτήματα της νέας γενιάς και να παλέψουμε αταλάντευτα προκειμένου να μπορέσουμε να κερδίσουμε. Προκειμένου να γίνουμε από χαμένη γενιά, η γενιά της ανατροπής.

Και η νεολαία δείχνει το δρόμο προς αυτή την πορεία. Εκεί που όλα φάνταζαν απίθανα και δυστοπικά την περίοδο της πανδημίας, βγήκαμε στο δρόμο, αψηφώντας τη σκληρή καταστολή κράτους και κυβέρνησης, και κάναμε τα αδύνατα δυνατά. Την αγωνιστική αυτή διάθεση επιδιώκουμε να τροφοδοτήσουμε με μαχητικούς στόχους πάλης που θα έρχονται σε

πραγματική ρήξη με τις ιερές αγελάδες του συστήματος, τα τοτέμ του κέρδους και της εκμετάλλευσης και θα βάζουν μπροστά το αφήγημα της όμορφης ζωής και όχι της κατά δύναμιν επιβίωσης. Το μήνυμα της νέας γενιάς είναι ξεκάθαρο και εμείς το ακούμε γιατί είμαστε κομμάτι της: Δεν προσαρμοζόμαστε σε κανένα καλούπι τους. Ή εμείς ή αυτοί.

Υγεία, Εκπαίδευση, Μεταφορές. Τρία πεδία στα οποία αντανακλάται η κυβερνητική ταξική μεροληψία. Ποια είναι η εναλλακτική που προτείνετε;

Η πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση όσον αφορά τα κοινωνικά αγαθά είναι δηλωτική των προθέσεών της. Το είδαμε στην πανδημία με την πλήρη υποβάθμιση του ΕΣΥ, το βλέπουμε στην παιδεία με μέτρα που διαλύουν την δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και αποκλείουν τη νεολαία από αυτήν, και φυσικά το κερασάκι στην τούρτα αποτέλεσε το προμελετημένο έγκλημα των Τεμπών. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει συγκεκριμένες προτάσεις για όλα αυτά τα ζητήματα. Αρκεί κάποιος να ανατρέξει στο site της για να τις βρει. Όσον αφορά στα κοινωνικά αγαθά, κοινός πυρηνάς αποτελεί η πρότασή μας για εθνικοποίησή τους χωρίς αποζημίωση, με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, και παράλληλη γενναία αύξηση της χρηματοδότησης των συγκεκριμένων τομέων.

Αναγκαία προϋπόθεση για να μπορέσουμε να μιλήσουμε για πραγματικά ποιοτική υγεία, παιδεία και μεταφορές είναι να απαλλαγούμε από τον βραχνά του ιδιωτικού κέρδους που στον βωμό του θυσιάζεται η ποιότητα, η προσβασιμότητα, η ασφάλεια, το κοινωνικό συμφέρον. Θέλουμε και παλεύουμε για ένα ΕΣΥ στελεχωμένο που θα μπορεί σε αυτό να έχει πρόσβαση ο καθένας και η καθεμία, με σύγχρονες εγκαταστάσεις. Παλεύουμε για μια παιδεία ολοκληρωμένης και ολόπλευρης γνώσης απέναντι στη λογική των αποσπασματικών «δεξιοτήτων» και καταρτίσεων. Για ένα σχολείο και πανεπιστήμιο αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν χωρίς ταξικούς αποκλεισμούς, με δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης σε κάθε βαθμίδα της. Και τέλος, για μεταφορές που να ανταποκρίνονται στις δυνατότητες του 21ου αιώνα αλλά και στις ανάγκες του λαού- δωρεάν, ασφαλείς και ποιοτικές. Άρα μιλάμε για έναν ενιαίο, εθνικοποιημένο και αδιαίρετο ΟΣΕ.

Στην ερώτηση αν το πρόγραμμά μας είναι κοστολογημένο και που θα τα βρούμε τα λεφτά για όλα αυτά εμείς απαντάμε. Οι ανθρώπινες ζωές δεν έχουνε τιμή, αν θέλουμε να «βρούμε» αυτά τα λεφτά να δούμε τα εκατομμύρια που μπαίνουν κάθε χρόνο στις τσέπες των κεφαλαιοκρατών, τα ποσά που δαπανούνται σε πολεμικούς εξοπλισμούς, στην αστυνομία και το στρατό, στους κάθε λογής φράχτες για την «ασφάλειά» μας.

Αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπει Βουλή, ποια θα ήταν η πρώτη νομοθετική ενέργεια στην

οποία θα προχωρούσε;

Κακά τα ψέματα, οι νομοθετικές προτάσεις των αντιπολιτευτικών δυνάμεων στο παρόν κοινοβουλευτικό σύστημα έχουν συμβολική μόνο διάσταση. Στην καλύτερη περίπτωση βοηθούν να ανοίξει ένα ζήτημα στην κοινωνία και να εκτεθούν οι υπόλοιπες δυνάμεις. Υιοθετήθηκε μήπως καμία πρόταση νόμου των αντιπολιτευτικών δυνάμεων που να ήταν υπέρ των δικαιωμάτων των εργαζομένων όλα αυτά τα χρόνια;

Από την άλλη, δεν έχουμε κουραστεί από τις αριστερές δυνάμεις που τάζουν πως αν κυβερνήσουν θα ξηλώσουν τα μνημόνια ή θα καταργήσουν την εργασιακή εκμετάλλευση με «ένα νόμο κι ένα άρθρο»; Οι δυνάμεις που μιλούν στο όνομα του ρεαλισμού πρακτικά τάζουν το πιο μη-ρεαλιστικό που θα μπορούσαν να τάξουν. Μια εύκολη επίλυση των αδικιών, μέσω κοινοβουλευτικών πρακτικών. Δεν έχει οδηγήσει όμως αυτή η λογική στον εφησυχασμό τόσες φορές; Γιατί να μην πούμε τον κόσμο την αλήθεια δηλαδή ότι μόνο με σκληρή πάλη και αγώνες μπορεί να επιβάλλει ουσιαστικές αλλαγές στη ζωή του.

Για να είμαι ειλικρινής, θεωρώ (και θεωρούμε) πως χρειάζεται ξήλωμα όλο το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο γιατί αυτό είναι το πλαίσιο λειτουργίας της άδικου, κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού που έχουν συναποφασίσει οι μεγαλοεπιχειρηματίες και τα κόμματα εξουσίας. Θα μπορούσα να πω (και λέει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ) ότι θα ξεκινούσαμε με το να ξανακάνουμε 100% δημόσιες όλες τις κρατικές υποδομές που ιδιωτικοποιήθηκαν τις τελευταίες δεκαετίες, να τις φέρουμε υπό εργατικό έλεγχο και να ακυρώσουμε πλήρως το νομικό πλαίσιο που ευθύνεται για την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Την έμφαση όμως θέλουμε να τη δώσουμε στην ενεργητική πρωτοβουλία των πολιτών και των κινημάτων. Να δώσουμε, λοιπόν, με την ψήφο μας, δύναμη και στήριξη σε όσους και όσες κάνουν το «ο λαός θα σώσει τον λαό» πράξη στην καθημερινότητα. Μια τέτοια δύναμη είναι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ο αγωνιστικός δρόμος που προτείνουμε, με την κατεύθυνση που δίνει το πρόγραμμά μας, είναι για εμάς ο πιο ρεαλιστικός δρόμος προς την κοινωνία που ονειρευόμαστε, αξίζουμε και μπορούμε να χτίσουμε μαζί.

Αυτός είναι ο δικός μας ρεαλισμός.

Πηγή: www.rosa.gr